

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobkyně: **UNOCOM spol. s r.o.**, IČ: 49825151
se sídlem Plaská 622/3, Praha 5
zastoupená advokátem Mgr. Petrem Novotným
se sídlem V Jámě 699/1, Praha 1

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
se sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 9. 2020, č. j. 35326/20/5200-11432-711217,

takto:

- I. V řízení se pokračuje.
- II. Žaloba se zamítá.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým byla zamítnuta její odvolání a byly potvrzeny platební výměry

Shodu s prvopisem potvrzuje:

Finančního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 15. 2. 2018, č. j. 960745/18/2005-52522-109831, a č. j. 960748/18/2005-52522-109831. Platebními výměry byl žalobkyni vyměřen úrok podle § 252 odst. 2 daňového řádu z prodlení úhrady daně z přidané hodnoty za zdaňovací období února 2016 ve výši 158 147 Kč a října 2015 ve výši 201 507 Kč.

II. Obsah žaloby

2. Žalobkyně v podané žalobě rozporovala oprávněnost a zákonnost dodatečných platebních výměrů, kterými správce daně žalobkyni vyměřil daň z přidané hodnoty, a to ve výši 1 848 000 Kč za zdaňovací období října 2015 a ve výši 1 743 000 Kč za zdaňovací období února 2016, proti kterým žalobkyně taktéž podala správní žalobu vedenou u zdejšího soudu pod sp. zn. 6 Af 19/2019. Na základě dodatečných platebních výměrů na daň z přidané hodnoty byly následně vydány platební výměry na úrok z prodlení.
3. Podle svého názoru žalobkyně unesla důkazní břemeno a prokázala, že tvrzené nároky na odpočet daně z přidané hodnoty byly oprávněné, neboť přijala zdanitelné plnění od jiného plátce a použila jej při podnikání. Odpovědnost za účast v údajném daňovém podvodu může být dovozována v případě, že by žalobkyně měla nebo mohla vědět o podvodu na dani z přidané hodnoty. Žalobkyně však tvrdila, že učinila vše, co mohla, aby se ujistila o spolehlivosti plátce daně z přidané hodnoty u svých přímých obchodních partnerů, přičemž více ovlivnit nemohla, tudíž jednala v dobré víře. K tomu odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2008, č. j. 2 Afs 35/2007-111. V souvislosti s obviněním správce daně žalobkyně podala dvě trestní oznámení pro podezření ze spáchání trestného činu zkrácení daně, cla nebo jiného podobného poplatku, přičemž obě trestní oznámení byla odložena, neboť podvod na dani z přidané hodnoty nebyl zjištěn. Jestliže přitom soud vyhoví žalobě vedené pod sp. zn. 6 Af 19/2019, pak nemohl vzniknout ani úrok z prodlení. Žalobkyně k prokázání těchto tvrzení navrhovala provést výslech pověřeného ředitele žalobkyně X, jednatele žalobkyně X, zaměstnance žalobkyně X a dřívějšího zmocněnce žalobkyně X. Současně navrhovala k dokazování usnesení Policie České republiky o odložení věci.
4. Žalobkyně taktéž poukázala na skutečnost, že k vydání napadeného rozhodnutí došlo až po více než dvou a půl letech od podání odvolání, v čemž spatřovala nesoulad se základními zásadami fungování správních orgánů.
5. Žalobkyně dále namítala, že jako registrovaný distributor pohonných hmot měla složenou kauci ve výši 20 000 000 Kč, která byla určena jako jistota pro zaplacení spotřební daně. Z této kauce lze čerpat jakýkoli nedoplatek daňového subjektu vůči finanční správě, a to z titulu jakékoli daně. Jestliže finanční prostředky na úhradu vyměřené daně z přidané hodnoty byly touto formou zajištěny, pak žalobkyni nebylo zjevné, z jakého důvodu správce daně uplatnil penále.

III. Vyjádření žalovaného k podané žalobě

6. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout, přičemž předně odkázal na obsah správního spisu a na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
7. Dle žalovaného nemůže žalobkyně odvoláním či žalobou brojit proti dodatečným platebním výměrům na daň z přidané hodnoty v rámci řízení týkajícího se platebních výměrů na úrok z prodlení. Takovým postupem by totiž došlo k porušení zásady *ne bis in idem*. Stejně tak není případná argumentace poukazem na daňovou kontrolu, následně

Shodu s prvopisem potvrzuje:

doměřovací řízení, řízení o řádném opravném prostředku či jakákoli polemika stran daňového podvodu.

8. K námitce porušení zásady rychlosti správního řízení zakotvené v § 7 odst. 1 daňového řádu žalovaný uvedl, že potenciální porušení této zásady samo o sobě neznamená nezákonnost napadeného rozhodnutí. Zvláště v situaci, kdy si žalobkyně musela být vědoma této skutečnosti, avšak zůstala zcela pasivní, co se týče ochrany svých subjektivních práv, neboť neuplatnila podnět na ochranu před nečinností podle § 38 daňového řádu.
9. Žalovaný dále upozornil, že kauce distributora pohonných hmot může být použita na úhradu nedoplatků necelních správců daně až tehdy, dojde-li k pravomocnému zrušení nebo k zániku registrace distributora pohonných hmot. K pravomocnému zrušení došlo dne 23. 3. 2017. Předmětný úrok z prodlení byl však úročen do prosince 2016, tedy za období před zrušením registrace distributora pohonných hmot. Za této situace není existence kauce pro vznik úroku z prodlení relevantní.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

10. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
11. Soud v dané věci rozhodl bez jednání, jelikož oba účastníci řízení na výzvu soudu podle § 51 odst. 1 s. ř. s. nereagovali.
12. Soud při posouzení věci vyšel z následující právní úpravy:
 - Podle § 6j věta první zákona č. 311/2006 Sb., o pohonných hmotách a čerpacích stanicích pohonných hmot a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o pohonných hmotách“), dojde-li k pravomocnému zrušení nebo k zániku registrace distributora pohonných hmot, stává se složená částka přeplatkem distributora pohonných hmot.
 - Podle § 154 odst. 4 věta první daňového řádu se přeplatek použije i na úhradu nedoplatku téhož daňového subjektu u jiného správce daně, u něhož je nedoplatek evidován, vyžádá-li si ho správce daně tak, aby žádost došla správci daně, u něhož je evidován přeplatek, ještě před vystavením příkazu k jeho vrácení, nejpozději však do dne, kdy uplyne lhůta stanovená pro jeho vrácení.
13. Soud neshledal žalobu důvodnou.
14. Předně soud uvádí, že dne 3. 3. 2023 nabyl právní moci rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 3. 2023, č. j. 6 Afs 353/2021-44, kterým byla zamítnuta kasační stížnost žalobkyně proti rozsudku zdejšího soudu ze dne 4. 11. 2021, č. j. 6 Af 19/2019-62. Tímto rozsudkem byla zamítnuta žaloba žalobkyně proti rozhodnutí žalovaného, kterým zamítl odvolání proti dodatečným platebním výměřům na daň z přidané hodnoty. Vedení řízení o kasační stížnosti bylo důvodem pro přerušování nynějšího soudního řízení podle § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s. usnesením ze dne 28. 6. 2022, č. j. 17 Af 34/2020-51. Protože důvod pro přerušování řízení odpadl, soud rozhodl podle § 48 odst. 6 s. ř. s. o tom, že se v řízení pokračuje.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

15. Předmětem nynějšího soudního přezkumu je napadené rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o odvolání žalobkyně proti platebním výměrům na úrok z prodlení. Naopak dodatečné platební výměry na daň z přidané hodnoty předmětem tohoto soudního řízení nejsou. Podle § 75 odst. 2 s. ř. s. sice soud k žalobní námitce přezkoumá taktéž zákonnost jiného úkonu správního orgánu, který byl závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí, ovšem jen tehdy, není-li jím soud sám vázán a současně zákon neumožňuje takový úkon napadnout samostatnou žalobou ve správním soudnictví. Dodatečné platební výměry na daň z přidané hodnoty však je možné napadnout samostatnou žalobou, což žalobkyně také učinila.
16. Z výše uvedených důvodů se soud dále nezabýval argumentací žalobkyně směřující proti dodatečným platebním výměrům na daň z přidané hodnoty. Ostatně námitky žalobkyně byly vypořádány v rozsudcích sp. zn. 6 Af 19/2019 a 6 Afs 535/2021. Ze stejných důvodů soud neprovedl žalobkyní navržené důkazy, neboť nemají žádnou relevanci k předmětu nynějšího soudního řízení.
17. Pokud se jedná o námitku porušení zásady rychlosti daňového řízení podle § 7 odst. 1 daňového řádu, soud poukazuje na to, že daňový řád nestanovuje lhůtu, ve které musí být o odvolání rozhodnuto. Subsidiární aplikace úpravy lhůt dle správního řádu nepřipadá podle § 262 daňového řádu v úvahu. Lhůta pro vydání rozhodnutí o odvolání je stanovena pokynem Ministerstva financí č. MF-5, konkrétně v článku I odst. 1 písm. a), a to v délce 6 měsíců.
18. Žalobkyně podala odvolání dne 8. 3. 2018. Dne 24. 8. 2018 požádal žalovaný Generální finanční ředitelství o prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí o dalších 6 měsících, přičemž Generální ředitelství této žádosti vyhovělo stanoviskem ze dne 6. 9. 2018, č. j. 71751/18/7100-20117-010207. Další prodloužení lhůty není ve správním spisu založeno. Lhůta pro vydání rozhodnutí marně uplynula dne 8. 3. 2019, přičemž napadené rozhodnutí bylo vydané až dne 15. 9. 2020.
19. Soud konstatuje, že lhůta pro vydání správního rozhodnutí je lhůtou toliko pořádkovou a její nedodržení zásadně nemůže být důvodem pro zrušení správního rozhodnutí soudem (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2003, č. j. 6 A 171/2002-41, a ze dne 10. 12. 2012, č. j. 2 Ans 14/2012-41, a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 7. 2011, č. j. 9 A 128/2010-33). Žalobkyně přitom netvrdila ani nedoložila, že by tímto postupem byla zkrácena na svých právech, toliko obecně odkázala na porušení zásady rychlosti. Žalobkyně koneckonců ani nepodala podnět na ochranu před nečinností dle § 38 daňového řádu.
20. Ohledně možnosti vzniku úroku z prodlení za situace, kdy byla žalobkyní složena kauce ve smyslu § 6i zákona o pohonných hmotách ve výši přesahující doměřenou daň, soud souhlasí s argumentací žalovaného. Podle § 154 odst. 4 daňového řádu sice lze použít přeplatek na úhradu nedoplatku téhož daňového subjektu u jiného správce daně, u něhož je nedoplatek evidován, avšak podle § 6j zákona o pohonných hmotách se kauce stává přeplatkem až okamžikem, kdy dojde k pravomocnému zrušení nebo k zániku registrace distributora pohonných hmot. Dle registru distributorů pohonných hmot provozovaného Celní správou České republiky došlo k zániku registrace dne 23. 3. 2017. Až od tohoto okamžiku se z kauce stal přeplatek, který bylo možné využít na úhradu nedoplatků žalobkyně u jiných správců daně. Z toho vyplývá, že úrok z prodlení za období do prosince 2016 vznikl a správce daně byl oprávněn jej vyměřit v platebních výměrech.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

Tento závěr je též v souladu s názorem zdejšího soudu vyjádřeným v bodě 25 rozsudku sp. zn. 6 Af 19/2019.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

21. Soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
22. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti výroku I. tohoto rozhodnutí není kasační stížnost přípustná [§ 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s.].

Proti výroku II. a III. tohoto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 26. dubna 2023

Mgr. Milan Tauber v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: